

תרגום מתוך ספר DA Currency of Hope (p. 106) Dream of Peace

חלום של שלום- DA הפך למקור יקר ערך של התפתחות רוחנית עבודה

אציג את עצמי, שמי ו.ג., נולדתי בארץ של מהגרים. אבי היה חסכן, קמצן וחולה למדי בכל מה שקשור לכסף. לאמי הייתה "תודעת שפע" ונדיבות שהפכה לבזבזנות כפייתית לעיתים דחופות. החומרנות לא רווחה עדיין בארצי באותה תקופה אולם דפוסי ההתנהגות של הורי יצרו הרבה מתח בבית והכול היה קשור לכסף.

בתור ילדה קטנה שרצתה לשמור על הנישואין של הוריה החלטתי להפחית את המתח בבית ולא "לרצות" שום דבר מהורי. אין צורך לומר שזה הרחיק אותי מפעילויות של ילדים שהיו כרוכות בכסף. לא אמרתי שהבעיה היא כסף. שיקרתי ואמרתי שאינני אוהבת גלידה, שלא מתחשק לי לצאת לסיבוב בסירה ושאני יכולה לצאת כי אני מחכה לי מוקדם. אפילו אמרתי שאינני יכולה לסבול מחנות קיץ ועוד.

לא הלכתי להרבה ימי הולדת בגלל שרציתי להימנע מלבקש מהורי לקנות מתנה לבעל/ת השמחה. אבל פעם הייתי מספיק אמיצה וביקשתי. אבי נתן לי עט מהוזרת ליום ההולדת של אותה ילדה. כשחברתי פתחה את המתנה היא צחקה על המתנה שלי לפני כולם. בצידה של העט היה מוטבע שם המשרד שבו עבד אבי.

החלק הקשה ביותר בקיפוח שלי היו הניסיונות של אבי לקצץ בהוצאות בכך שהיה רוחץ אותי במים קרים וזאת למרות שאף פעם לא היינו עניים וגם לא חסר לנו כסף לשלם עבור צרכים בסיסיים.

במהלך השנים הבידוד הפך קשה יותר. הייתי ילדה נבונה ללא שום תשוקה ללימודים וזאת למרות שהייתי בבית ספר לאומנויות. פחדתי שאם אתמסר ללימודים כולם יגלו שאינני חכמה כלכך כמו שהם חשבו. בארץ הולדתי ניתן משקל רב להשכלה ולהיות תלמידה גרועה משמעו היה הרחקה שלי מחוץ למעגל המקובלים. התחלתי לפתח דימוי של "אחרת" שהיום אני אסירת תודה עליו. זה נתן לי את הכח לעשות דברים שדרשו אומץ ויכולת ללכת לאן שאיש לא הלך קודם לכן.

אחרי התיכון התגייסתי לצבא. השירות הצבאי שלי היה באופן מפתיע מועיל. אהבתי הגדולה לארץ ולאנשיה הציבו אותי בעמדה של בהירות השקפה ופעולה. אף על פי כן, הנשמה שלי הייתה מתוסכלת משום שהיה לי ברור כשמש שכל מה שהנשמה שלי רוצה זה לא להיות חיילת אלא להיות כשיבולת הנעה עם הרוח, להיות עלה על עץ מוריק, רציתי להיות חלק בלתי נפרד מהטבע אולם חשתי מזוהמת. הטבע היה טהור ובהיר ואני הייתי כבדה.

עם סיום השירות הצבאי המציאות שלפני היתה קשה. לא היתה לי מוטיבציה או כוח נפשי להיות פרודוקטיבית. הרגשתי משותקת ולא ידעתי איך להוציא את עצמי מזה. הייתי זקוקה למרחק, למרחב נשימה.

ממש לפני זה, הורי נסעו לאירופה והשאירו לי חלל עבודה שבו פתחתי קייטנה לילדים. זאת היתה עבודה קלה עם שעות מועטות. הרווחתי הרבה כסף שבזבזתי על מוניות, מסעדות וחברים. כשהעבודה הסתיימה ידעתי שעלי לעזוב את הארץ. לא הבנתי מדוע רק ידעתי שזה קשור להשרדות שלי. תכננתי לנסוע לחול והופתעתי לגלות שנשארו לי \$200 מ"העבודה הריווחית" שהיתה לי. לא הבנתי לאן הכסף נעלם. באותו רגע הבטחתי לעצמי באופן בלתי מודע שאהיה כמו אבי. פירושו של דבר היה להצמד לכל אגורה.

אמי שכנעה אותי לנסוע לאמריקה, היא אמרה שתשלם את כרטיס הטיסה אם אסע לשם, הסכמתי. עם \$200 ועוד \$600 שאבי נתן לי באופן מפתיע ברגע האחרון ללא יכולת לדבר אנגלית ורצון עז להשאר בחיים העלתי את עצמי למטוס שפניו למקום שבו כך אמרו לי, המדרכות עשויות זהב.

השנה הראשונה שלי בניו יורק הנה סיפור בפני עצמו. עברתי הרבה ממקום למקום באותה שנה. חייתי בדירות לא שפויות עם אנשים משוגעים. רעבתי ללחם כמעט שנה. הקרובים האמריקאיים הציעו לי כסף כמתנה אבל סירבתי הייתי גאה מדי והייתי צריכה לשמר את תודעת המחסור שלי. המאבק הגדול ביותר באותה שנה ראשונה היה להישאר שפויה. חשבתי הרבה פעמים שאני הולכת להישבר ושיאשפז אותי.

עבדתי ככל יכולתי אבל אף אחת מהעבודות לא הפעילה את כשרונותי הטבעיים כך שלא חשתי שהערך העצמי שלי עולה. מעולם לא עלה בדעתי לחפש עבודה שתתאים לנטיותי לבי, אפילו כשלמדתי אנגלית וקיבלתי את מעמד תושבת הקבע שלי. תמיד הייתי עניה ללא יכולת לשלם על דברים בסיסיים.

המסע הרוחני שלי אחל בזה שחברה גררה אותי לפגישת אל-אנון. באלנון שמעתי אשה שדיברה על DA. היא אמרה לי היכן אוכל למצוא פגישה והזכירה את המושג "תת משתכר" ו"תודעת מחסור" כאילו שאלו לא היו קיימים קודם לכן בשפה האנגלית. פגישת DA הראשונה שלי היתה הקלה מדהימה, אני חושבת שגדהמתי גלגלות שיש עוד אנשים שסובלים מהמחלה המביכה הזאת שקשורה לכסף.

בזמן הפגישה זכרתי שאמי היתה נוהגת לספר לי כיצד אבי היה יושב בחדר אמבטיה חשוך כדי לחסוך בחשמל. כיצד היה אוכל עם עובש, כיצד בכל פעם שהיה אוכל בחינם אבי היה מערים על צלחתו כמות שהיתה מתחרה עם פיל או מנהגו לגנוב סכיני גילוח בסופרמרקטים. בסוף אמי היתה תמיד מוסיפה כמה היא מאושרת שהיא יכולה לספר את זה לי כי איננה יכולה לגלות זאת לאף נפש חיה אחרת.

בסופה של אותה פגישה ראשונה היה לי ברור שאני הולכת בעקבות אבי וכי אני סובלת מאותה מפלצת של חשיבת חסר שהשתכנה במשפחתי, קרוב לודאי לפני דורות רבים. רציתי להשתחרר מהכלא הפרטי הזה והדבר היחידי שידעתי זה ללכת לפגישות. אמרו בפגישות: "אם תעבוד את התוכנית היא תעבוד!" , לקחתי את זה ברצינות והשתמשתי בכל כלי אפשרי. הלכתי לפחות 8 פגישות בשבוע. לאחר שלושה חודשים התחלתי להוביל פגישת מתחילים של מעקב הוצאות. למרות שהחלק הזה של התוכנית היה קשה עבור רבים, אני אהבתי את זה כי גיליתי שיש לי זכרון טוב למספרים. זכרתי עד לאגורה כמה הוצאתי במהלך היום. בפעם הראשונה האובססיביות שלי עם מספרים קיבלה מפנה חיובי.

הצעד הבא היה קבוצת שחרור לחץ. באותה תקופה DA היה קיים שמונה שנים. בעוד שמעט מאד אנשים היו ותיקים, הרי שהרבה חדשים הגיעו כל הזמן וביקשו קבוצות לחץ. הייתי צריכה לחכות בתור בשביל יום הגאולה החשוב הזה. בינתיים השתמשתי בכלים אחרים. היה ברור ש DA אינה תוכנית "דיבורים" אלא במגמה של עשייה מתמדת. אם רציתי לעבוד את התוכנית היה עלי לעשות דבר או שניים שלא חלמתי שאעשה בחלום הכי פרוע שלי. האווירה בפגישות היתה מרוממת וחשתי גאה שאני שייכת. זה הרגיש כמו תוכנית של מנצחים. בתור משהי ששנאה כל מי שלבש חליפה עסקית, היתה לי חוויה מאד מרפאת ב"שיוויון" שהיה בחדרים הללו. באותו חדר ישבו אמנים ידועים, ראשי חברות, עורכי דין ממולחים עם מיני תת משתכרים ותת הישגיים כמוני. כלים כמו פגישות עסקים עזרו להרים את הדימוי העצמי שלי ולחוש ביטחון. למדתי למשל את הפורמט ששימש אנשי עסקים והפסקתי להרגיש כמו תינוקת בורה שמזדחלת מאחורי קבוצה של לובשי חליפות.

חוויה מרפאת נוספת היתה לשמוע את שיתוף הגברים בסיפורי ההתעללות המינית שהם סבלו. כיצד זה יצר אצלם תחושות של חוסר ערך, מחסור והערכה עצמית נמוכה שהובילה בסופו של דבר ליצירת חובות. גם לי היו חוויות כאלו שהיה עלי להתמודד איתן במשך השנים. מעולם לא ידעתי שגברים היו גם קורבנות לניצול מיני וכי הם גם מזילים דמעות, במיוחד אלה עם חליפות העסקים.

בקבוצת שחרור הלחץ השלישית או הרביעית שלי "משהו גדול" נפל עלי. זה היה קרוב לחג המולד והם שאלו אותי מה בכוונתי לעשות בשעה שהמקום בו עבדתי נסגר לחודש. "אני יכולה להיות שליחה על אופניים" ענית ללא היסוס. שמעתי "זה כל מה שאת יודעת לעשות? הכישרונות שלך הם בתחום האומנות. למה את רוצה להיות שליחה על אופניים?". ואז הם נתנו לי משימה. לקנות את העיתון "קול הכפר" בכל שבוע ולסמן את הצעות העבודה שהיו קשורות לאמנות. הם עמדו על כך שלא אעשה שיחות טלפון או אלך לראיונות. "רק סמני את המודעות!" הם אמרו. וכך עשיתי. חשבתי בהתחלה שזאת פעולה טיפשית אך גילתי שהיתה מדהימה. בדרך הפשוטה ביותר קיבלתי בדיוק מה שהייתי צריכה. דרך המודעות למדתי שיש חיים מעבר לגריניץ וילאג' ושהחיים הללו הנם מזמינים. תוך שלושה שבועות קיבלתי עבודה בבית הדפסים אמנותיים ובסביבה נהדרת ומלאה אהבה. העבודה לא הגיע דרך המודעות אבל המודעות שלי פתחה פתח לכך ודרך חברים העבודה נפלה ישר לחיקי.

המשכתי את עבודת התוכנית והלכתי לפחות לשתי פגישות DA של חזון בשבוע. הבנתי שבלי חזון "להילוך שלי בעולם" שלי אין כיוון. אחד האנשים שהעניקו לי השראה היה ארכיטקט כבן חמישים שהחליט להגשים את החלום שלו להיות מנחה בתוכנית אירוח. תוך שלושה חודשים הוא הצליח להפוך למארח בתוכנית הראיונות החביבה עליו. אמרתי לעצמי "אם הוא יכול לעשות זאת תוך עם אחריות על משפחה, בית ומכונית, גם אני יכולה לעשות זאת". הודעתי בקבוצת הלחץ שלי שאני רוצה לעבוד כמעצבת חלונות ראווה.

נראה כאילו המספר שלוש הנו מספר קסם בתוכנית הזאת. תוך שלושה שבועות, הייתי בצוות מעצבים שעבד בחנויות אקסקלוסיביות במנהטן. איך עשיתי את זה? פשוט מאד: בדרך של DA! פעולות קטנות מביאות תוצאות גדולות. כשחזרתי מאותה קבוצת לחץ כתבתי בלוח השנה שלי "פעולת חזון" במרווחים של יומיים. ביום "פעולת חזון" עשיתי שיחת טלפון אחת לאנשים שהכרתי וסיפרתי להם שאני מחפשת עבודה בעיצוב חלונות ראווה. אחרי זמן קצר נגמרו לי השמות כך שהדבר הבא היה להתקשר לאנשים שפגשתי לפני שנתיים, שלוש וחמש שנים במסיבה או באיזה אירוע חברתי. הפעולה הזאת גרמה לי לאי נוחות רבה, במיוחד מבוכה אבל עשיתי אותה בכל זאת. חשבתי – מה יש לי להפסיד? גיליתי שאנשים בדרך כלל שמחים לעזור.

עיצוב חלונות היה כמו משחק. בפעם הראשונה בחיי התקיימתי ממשוה שאני אוהבת לעשות. ההערכה העצמית שלי זינקה מעלה מעלה וכעת הגיע הזמן המתאים להבנות חדשות. אהבתי את העבודה הזאת אבל עדיין הרוחתי פחות מדי, \$10 לשעה. אנשי קבוצת הלחץ שלי הראו לי שכדאי לפעול על פי רשימת החזון שלי עלי להתחיל ב-\$25 לשעה ולפעול לקראת \$65 לשעה. ביום שלאחר מכן הגעתי לסטודיו הדפסים וביקשתי \$25 לשעה. השותף-בוס שלי הרוויח \$12. האיש ששכר את שירותנו אמר לי שזה בלתי אפשרי אז התפטרתי.

המהדורות שהדפסתי היו עיקר ההכנסה שלי אבל היה עלי לתת אמון ולפתוח מרחב לשפע. זה היה אחד הדברים המפחידים ביותר שעשיתי אי פעם. זה היה חייב להיות כך. שוב, עשיתי הסכם עם אלוהים או כפי שאני מכנה אותו היום – המיסתורית הגדולה ש"הנאמנות הזאת לאמת" לא תעלה ביצירת חובות. לאחר כשבוע התקשר אלי מנהלת הסטודיו ואמרה לי שהיא מצאה דרך בה אוכל להרוויח \$25 לשעה. היא קישרה אותי עם שני אמנים. קיבלתי שתי עבודות בהן היה לי את החופש לבחור את שעות העבודה שלי וגם עבדתי מהבית.

כשאני מלאה באסירות תודה השקעתי את ליבי ונשמתי בהדפסים. עשיתי מדיטציות עליהם, דיברתי אליהם ומילאתי אותם באנרגיה של אהבה. הם נמכרו במהירות האור. לאחר זמן מה אמר לי אחד האמנים שאני יקרה מדי והוא יכול להעסיק אותי רק כאשר הוא זקוק לעבודה ללא רבב. אמרתי לו שאני מבינה אך לא יכולה להוריד במחיר כי זה יפגע בערך העצמי שלי.

החיים הלכו ולבשו צורה. התוכנית היתה בסיס רוחני חשוב ורציני להרחיב את זה. כעת היה לי מספיק כסף ללכת להרצאות וסדנאות של מורים רוחניים. אחד המורים הללו העביר באחד הימים מדיטציה בה ביקש מאיתנו לדמיין את המקום שבו אנו חשים באמת בטוחים. עלה מול עיני מרכז יוגה שבו חברה שלי בילתה את ימי הקיץ. ההרצאה עסקה באופן בו אנו מקשיבים לאלוהים עשרים וארבע שעות ביום. זה היה רעיון חדשני ומוזר עבורי.

כעבור חודש לא הצלחתי למצוא עבודה. באותה תקופה הייתי מושרשת בעקרונות DA וידעתי שאם אני עושה מאמצים ושום עבודה לא מגיעה. הרי שאלוהים רוצה קרוב לודאי שאעשה משהו אחר. אמרתי "בסדר אלוהים, אינני יודעת כיצד להקשיב לך אבל אני הולכת לגלות". ביליתי בחדרי שבועיים בנסיון להבין מה אלוהים רוצה לומר לי. בעיני רוחי לא הפסקתי לראות שוב ושוב את אותו מרכז יוגה שעלה במדיטציה. סוף, סוף קלטתי! לא היו לי עבודות או מערכות יחסים, הייתי חופשייה ללכת למרכז היוגה, דבר שקרוב לודאי לא הייתי עושה בשום תנאי. היה לי שבוע לארוז את הדברים שלי בעיר ניו יורק כדי להגיע לסמינר ההכשרה הבא. שותף שלקח את מקומי בדירה הגיע ברגע האחרון.

מרכז היוגה היה מקור השראה חשוב ביותר בחיי. גיליתי שרוחניות היא המוקד העיקרי שלי והחזון שלי היה להיות מורה רוחנית. הגורו שם המליץ שלא לקפוץ מדבר אחד למשנהו אלא לבחור "דרך אחת בה יש ללכת הכי עמוק שאפשר". זה נשמע כמו האמת. היה עלי לבחור. אהבתי מאד את מרכז היוגה אבל ליבי היה עם הפילוסופיה של ילידי אמריקה (אינדיאנים) דבר שענה על הצורך הראשוני שלי מהילדות להתחבר לטבע. כשעשיתי את הבחירה שלי, ה"חור" שלא פסק מלהזכיר לי ש"משהו חסר", הריקנות, התמלא.

ביליתי שנים בשמורה אינדיאנית תוך כדי זה שאני חיה את עקרונות DA. למרות שהייתי רחוקה מדי מכל פגישות התוכנית שמרתי על רישומי הוצאות והכנסות. הייתי היחידה שהצליחה להחזיק מכונית, עבודה והעדך חובות מבין הדיירים הקבועים. כשהגעתי לשמורה לא היה שם כלום. באמצעות ההשכלה שקיבלתי ליצירת שפע, הקמתי תשתית למשרד עם ציוד יקר ערך ואנשים שעבדו בו וכל זאת ללא יצירת חובות. חפשתי רק אחרי פרויקטים שיכולים לממן את עצמם.

כיום אני נמצאת בתקופת מעבר כשאני מתכוננת לחזור לארץ מולדתי. חייתי עם השבט האינדיאני המסויים הזה בגלל שהוא היה חלק מברית שלום של 5 שבטים שחיו בשלום במשך מאות שנים. הגעתי מארץ למודת מלחמות ומאד רציתי ללמוד על העקרונות שהחזיקו את ברית השלום הזאת לאורך זמן. החזון שלי היה להביא איתי חזרה פיסת שלום לארץ הולדתי. הנחתי בצד את כל ההנאות הקטנות שהופכות את החיים למענגים כדי להתמקד במילוי המשימה שלי.

לאחרונה, לאחר תקופת לימוד אינטנסיבית עם אחת מזקנות השבט שאיתן גרתי, הפקחתי. למרות שמאד התאמצתי להגיע למקום רוחני שבו אוכל "ללכת על המים" גיליתי שאני רק אנושית ומוגבלת. למרות שרציתי הרמוניה מושלמת עם האדמה, בדומה לחיות וציפורים, הרי שעטים הנם עיטים ובני אדם בני אדם. האחריות העיקרית שלי היא לשרת ולהנות מכל רגע, כאן ועכשיו. מורה אחד אמר פעם שלחיות בעתיד או בעבר פירושו להכחיש את קיום אלוהים כי אלוהים נמצא כאן ועכשיו.

לאחר שנים של הכשרה רוחנית והוראת עקרונות רוחניים מצאתי שהדבר החשוב ביותר עבורי הוא ליהנות מריח של פרח, לגעת ברוח ותמיד לזכור להודות לשמש עבור האור והחום שהיא מפיצה, לאדמה עבור האוכל שהיא מניבה, ללבנה שמודדת את הזמן ולכל נשימת חיים קדושה. תודה לך מיסתוריות גדולה.